

Tøffe tak i arbeidslivet og politikken

Det mannsdominerte miljøet på arkitektstudiet i Trondheim gjorde meg forbanna, og bedre ble det ikke i arbeidslivet. En dag var jeg og den mannlige arkitektkompanjongen min på møte hos en oppdragsgiver for å diskutere et prosjekt.

Kari Stokland (født 1944)., Foto: Privat

Vi satt i dype stoler på fint kontor med glassvinduer rundt det hele, og sekretæren serverte whisky. Oppdragsgiveren hadde flere spørsmål han ville diskutere, og jeg deltok med mine

meninger. Så kaster han plutselig et kjapt blick på meg og spør kompanjongen min: «Er dette hun lille, søte som tegner trappene for deg?»

Jeg prøvde å starte en lokal kvinnegruppe i 1969, inspirert av det som skjedde i USA, Sverige og nedover i Europa. I stedet ble jeg fanga opp av SUF, Sosialistisk Ungdomsforbund. Sammen med en liten gjeng dannet Berit Morland og jeg Kvinnefronten i Trondheim.

Jeg var med i kampen for sjølbestemt abort og daghjem, mot porno, jeg heiet på Kvinner i Mannsykker, og den lesbiske kampen var med på å skjerpe kvinneperspektivet mitt.

Da SV holdt årsmøte i Folkets Hus i Trondheim, fant Hanne Wilhjelm på at vi skulle gå rundt Folkets Hus, en og en med plakater – med krav om at de skulle stå på abortkravet og ikke la Otto Hauglin stemme mot.

Det var tøffe tak også. Et år gikk Kvinnefronten med den fine fana vår i borgertoget på 17. mai. Langs ruta stod en gjeng godt voksne kvinner i blå trønderbunader, og da vi kom forbi, spyttet de etter oss.

Inger Fjermeros og jeg deltok i 8. mars-forhandlinger og fikk de andre organisasjonene mot oss. Mange år seinere kom ei fra Brød og Roser bort til meg og ba om unnskyldning for hvordan de hadde oppført seg. Det gjorde godt.

Kari Stokland.

Det vi stod for og det vi gjorde, fikk støtte langt utenfor våre egne kretser:

22. juni1988 var det stor demonstrasjon ved Rådhuset i Oslo mot Byrådets budsjett. Willy Hauglie, eller «Jern-Willy» som han ble kalt, var politimester, og politiet gikk hardhendt fram. Unni Rustad var en av mange som ble tatt hardt. Hendelsen ble dokumentert og Unni var i nyhetene.

En kveld noen uker seinere gikk Unni og jeg for å ta et glass vin på Gamle Major, et gammelt og brunt sted med mange stamgjester ved Majorstua. Damene som serverte hadde hvit bluse, sort skjørt, hvitt forkle, solide sko og hovne bein. Vi fant en rolig krok, et bord med hvit duk og bestilte.

Servitrisen, en eldre kvinne kom med rødvinen, satte glassene på bordet og ble litt nølende stående. Hun så på Unni og sa: Er det deg? Unni litt nølende, svarte: Ja, det er meg.

Hun så alvorlig på Unni og sa med fast stemme: Takk for at du står opp for oss arbeidsfolk. Så snudde hun seg og gikk videre til neste bestilling.

KVINNEFRONTERE FORTELLER

Av Kari Stokland, 2017

Last ned | Del

Meldinger ved utskriftstidspunkt 23. oktober 2026, kl. 00.50 CEST

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.